

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1580/2017
11.04.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ... код ..., чији је пуномоћник Радослав Стефановић, адвокат из ..., против туженог АД ББ из ..., чији је пуномоћник Мустафа Каврајић, адвокат из ..., ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 851/16 од 24.02.2017. године, у седници већа одржаној 11.04.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 851/16 од 24.02.2017. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 851/16 од 24.02.2017. године, укинута је пресуда Основног суда у Новом Пазару П1 423/14 од 09.12.2015. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев да се поништи као незаконито решење број ... од 15.03.2010. године, донето од стране директора туженог којим је тужиоцу отказан Уговор о раду број ... од 12.10.2005. године и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад. Одбачена је тужба у делу којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоца врати на посао и радне задатке путара у Секцији ... и одређено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену ревизију је благовремено изјавио тужилац због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...55/14) Врховни касациони суд је утврдио да изјављена ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном након отварања расправе пред другостепеним судом, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено

време на пословима путара по Уговору о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности од 12.10.2005. године. Дана 03.03.2010. године, око 14,30 часова непосредно надређени је тужиоца послао да заједно са возачем камиона обиђе деоницу пута ... са задатком чишћења одрона (радно време је трајало од 08,00 до 16,00 часова). Тај посао је могао бити урађен за 2 до 2,5 сата, након чега је требало да се врате у базу туженог у село ... и камион предају другој смени ради континуираног чишћења деонице пута за коју је задужен тужени. Код туженог је рад организован тако да екипа на терену увек остаје дуже од пуног радног времена док се посао не обави у потпуности. Такав рад преко пуног радног времена бележи се у евиденцији као прековремени рад, а друга смена чека на пункту у бази повратак возача и путара да би даље наставила свој рад. Након 15,00 часова тога дана па до повратка у базу у село ... са возилом између 19,00 и 20,00 часова тужилац је заједно са возачем туженог конзумирао алкохол. У кафани у ... се догодио инцидент тако што је возач туженог разбио флашу због чега је на лице места изашла полиција. Након што су обојица удаљени, возач је приликом управљања службеним возилом туженог недалеко од исте кафане оштетио возило марке „Голф“. Када је патрола полиције дошла тужилац се расправљао са њима, ухватио полицајца за руке због чега су му стављене лисице на руке. Обојица, и тужилац и возач туженог, одвезени су полицијским возилом, а тужени послодавац је упозорен да су његови запослени причинили штету на службеном возилу туженог, као и на возилу другог лица. Возач ВВ је том приликом, одузевши пиштољ полицајцу ГГ, убио истог полицајца и побегао из возила због чега је правноснажно осуђен на казну затвора. Тужилац је од 03.03.2010. године до 09.04.2010. године био у притвору у Окружном затвору у Новом Пазару. За то време тужени је сачинио упозорење о наступању разлога за отказ уговора о раду тужиоцу јер је својом кривицом учинио повреду радних обавеза утврђених Колективним уговором туженог и Уговором о раду од 12.10.2005. године тако што је у радно време конзумирао алкохол и није извршавао радне обавезе, чиме је онемогућен нормалан процес рада, па због непоштовања радне дисциплине и услед учињеног кривичног дела у вези са радом (ремећење јавног реда и мира) не може наставити рад код туженог. Након тога тужени је донео оспорено решење о отказу уговора о раду на основу члана 192. у вези члана 179. тачка 2. Закона о раду, због повреде радне обавезе предвиђене одредбом тачке 16. Уговора о раду.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је правилно применио члан 179. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09 и 32/13), када је укинуо првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду од 15.03.2010. године и за враћање на рад.

Одредбом члана 179. тачка 3. Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Одредбом члана 16. Уговора о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности од 12.10.2005. године предвиђено је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом због повреде радних обавеза у које, између осталог спадају неизвршавање или несавесно, неблаговремено или немарно извршавање

дужности и обавеза, пропуштање радње чиме се омета или онемогућава процес рада или управљање у предузећу.

По оцени Врховног касационог суда правилан је закључак другостепеног суда да су се у радњама тужиоца дана 03.03.2010. године, односно одласком у кафану и конзумирањем алкохола уместо да се врати на рад и преда смену, стекла обележја повреде радне обавезе из члана 16. Уговора о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности од 12.10.2005. године, као и повреде радне дисциплине, чиме је испуњен и отказни разлог из члана 179. тачка 3. Закона о раду. Правилно је и налажење другостепеног суда да чињеница да су оспореним решењем тужиоцу стављене на терет и повреде радних обавеза у погледу којих нема идентитета између упозорења и решења о отказу уговора о раду, не утиче на законитост оспореног решења јер је непоштовање радне дисциплине у виду описаног понашања довољан разлог за отказ уговора о раду, на који се тужени послодавац позвао и у упозорењу и у отказном решењу. Такође, правилно је и образложење да у конкретном случају није прекорачен тужбени захтев због тога што је у тужби погрешно означен датум доношења оспореног решења, будући да у току поступка није било сумњи којим решењем је тужиоцу отказан Уговор о раду

С тим у вези нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права. Наводима којима се указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП у вези чл. 2. и 3. став 1, члана 8. став 1, члана 10, члана 238. ст. 1. и 4. ЗПП се заправо оспорава чињенично стање утврђено на основу расправе пред другостепеним судом (у смислу чл. 383. и 384. ЗПП). Овим разлозима тужиоачеве ревизије није доведена у питање правилност и потпуност тако утврђеног чињеничног стања.

Ни осталим наводима ревизије не доводи се у сумњу законитост и правилност побијане пресуде. Зато је одлучено као у изреци ове пресуде, у смислу члана 414. ЗПП.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић